

Wiphotel

Ik ken de vrouwen van de Rode Duivels niet, maar die moeten wel heel veeleisend zijn. Anders had de voetbalbond toch nooit 300.000 euro gebudgetteerd voor hun hotel in Brazilië. Dat hotel is uiteindelijk niet gebruikt omdat de vrouwen niet mochten komen van opperduivel Marc Wilmots, maar het bedrag zou alsnog betaald moeten worden omdat ‘men’ het heeft vergeten cancelen. Is mij ook wel eens overkomen bij booking.com, voor een Ibis en voor vijfduizend keer minder, maar we nemen aan dat u dit verhaal inmiddels kent, want het stond in het lang en het breed in de krant. 300.000 euro? Rekent u even mee. We gaan er gemakshalve van uit dat elke speler slechts één vrouw mocht selecteren voor de WK-wiptrip. Met wat stafvrouwen erbij brengt dat het totaal op afgerond 30 stuks. Dat betekent 10.000 euro per vrouw. Gesteld dat ze drie nachten mochten blijven, dan komt dit op meer dan 3.000 euro per nacht. Zelfs al bleven ze tien nachten, dan was dat nog 1.000 euro per nacht. Daarvoor heb je al een presidentiële suite in een vijfsterrenhotel, en geen enkel hotel heeft dertig suites, dus ik begrijp het niet.

Nicolas Cornu begreep het ook niet, want hij ligt inmiddels buiten omdat hij is aangeduid als de man die het wiphotel vergat op te zeggen. Jammer is dat. Een correcte man, Cornu, een ex-collega. Geldt trouwens ook voor Stefan Van Look, de perschef die eveneens mocht opstappen. 300.000 euro is veel geld, maar ik wil nog wel eens zien of de soep zo heet gegeten wordt. Steven Martens, de CEO van de voetbalbond, kreeg me daar een lading shit over zich tijdens zijn afwezigheid, en dat laatste was allesbehalve toeval. Die 300.000 euro was het pièce de résistance om hem te doen sneuvelen. Daarnaast werd nog van alles verzonnen, en dat alles werd ten slotte gelekt. Dat dit een onthulling was met bijbedoelingen, daar heeft de gemiddelde journalist geen boodschap aan. Een primeur is een primeur. ‘Flat Earth News’ – in vertaling: ‘Gebakken Lucht’ – is niet meteen favoriete lectuur van de sportjournalist. En

dat is ronduit jammer, want daarin staat het mechanisme van het georkestreerde lek en de manipulatie van de journalist netjes uitgelegd. In de zaak van het wiphotel is het duidelijk dat een of andere bestuurder, die zijn macht ingeperkt zag door de komst van een CEO met verregaande beslissingsbevoegdheid, maar al te graag onderzeeër speelde. Ik had willen zien hoe bondsvoorzitter François De Keersmaecker het voor zijn CEO had opgenomen en zijn bestuurders op de vingers had getikt, maar ik heb hem niet gehoord.

Der Willi zijn devies is ‘mein Weg oder die Autobahn’, maar jammer genoeg zit hijzelf inmiddels op een afslag nergens heen en wil hij dat niet zien

Veel zorgwekkender dan het vergeten opzeggen van de boeking van een hotel, is het sportief beleid waarvoor de bond blind vaart op bondscoach Marc Wilmots. Het WK mag dan een succes heten – wat het niet was, want er zat volgens mij veel meer in – in de omkadering van de nationale ploeg is bloed gevloeid. Veel bloed, en nog steeds. Vergeleken met een jaar geleden zijn al acht mensen aan de deur gezet.

Der Willi zijn devies is ‘mein Weg oder die Autobahn’, maar jammer genoeg zit hijzelf inmiddels op een afslag nergens heen en wil hij dat niet zien. Het was aan CEO Steven Martens om Wilmots uit te leggen dat een moderne coach zich niet alleen omringt met schertsfiguren die hem naar de mond praten, maar met specialisten die hem uitdagen en van wie hij kan leren. Het is echter niet duidelijk of Martens nog genoeg krediet heeft om dat partijtje armworstelen met Wilmots aan te gaan.